

மிதிலைச் செல்வி

* * *

மிதிலைக் காட்சிப் படலம்
157 பாடல்களும்
அரும்பத உரையும்

* * *

பதிப்பாளர்:
"புத்தொளி"

ரூபா 1-50

M. Sivamu. L^o
TEACHER
SELVA MAHAL
ALVAI SOUTI
ALVAI

I. Sivananthan
TEACHER
SELVA MAHAL
ALVAI SOUTI
ALVAI

I. Sivananthan
TEACHER
SELVA MAHAL
ALVAI SOUTI
ALVAI

M. J. ... 2 012
SELVA MAHAL
ALVAI SOVAH
ALVAI

SELVA MAHAL
ALVAI SOVAH
ALVAI

SELVA MAHAL
ALVAI SOVAH
ALVAI

மிதிலைக் காட்சிப் படலம்

[கோசிக முனிவனும், இராமனும், இலக்குவனும் மிதிலை நகரைக் கண்ட செய்தியைக் கூறும் பகுதி]

மையறு மலரின் நீங்கி யான்
செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவள் இருந்தாள் என்று
செழுமணிக் கொடிகள் என்னும்
கைகளை நீட்டி அந்தக்
கடிநகர் கமலச் செங்கண்
ஐயனை ஒல்லை வா என்று
அழைப்பது போன்ற தம்மா. 1

மைஅறு-குற்றம் இல்லாத; செய்யவள்-திருமகள்; கடிநகர்-
காவல் உள்ள மிதிலை நகரம்; ஒல்லை-விரைவாக.

நீரம்பிய மாடத் தும்பர்
நிரைமணிக் கொடிகள் எல்லாம்
தரம்பிறர் இன்மை உன்னித்
தருமமே தூது செல்ல
வரம்பில்பேர் அழகி னானை
மணம்செய்வான் வருகின் றுள் என்று
அரம்பையர் விசம்பின் ஆடும்
ஆடலின் ஆடக் கண்டார். 2

மாடத்து உம்பர் - உப்பிகைகளின் மேலிடம்; தரம் - தகுதி;
உன்னி - நினைத்து; அரம்பையர் - தேவமகளிர்; விசம்பின் -
ஆகாயத்தில்.

பகல்கதிர் மறைய வானம்
 பாற்கடல் கடுப்ப நீண்ட
 துகில்கொடி மிதிலை மாடத்
 தும்பரில் துவன்றி நின்று
 முகில்குலம் தடவும்தோறும்
 நனைவன முகிலில் சூழ்ந்த
 அகில்புகை கதுவும் தோறும்
 புலர்வன ஆகக் கண்டார்.

3

கடுப்ப - தோன்ற; துகில்கொடி - வெள்ளைக் கொடி; உம்பரில்
 - உப்பரிகை வீடுகளின் மேல்; துவன்றி - நெருங்கி; கதுவும் -
 பொருந்தும்; புலர்வன - உலர்வன.

ஆதரித்து அமுதில் கோல்தோய்த்து
 அவயவம் அமைக்கும் தன்மை
 யாதெனத் திகைக்கும் அல்லால்
 மதனற்கும் எழுத வொண்ணாச்
 சீதையைத் தருத லாலே
 திருமகள் இருந்த செய்ய
 போதெனப் பொலிந்து தோன்றும்
 பொன்மதில் மிதிலை புக்கார்.

4

ஆதரித்து - விரும்பி; மதனற்கு - வலிமை உடையவற்கு;
 ஒண்ணு - இயலாத; செய்யபோது - செந்தாயரை ஈவர்.

சொல்கலை முனிவன் உண்ட
 கடர்மணிக் கடலும் துன்சரி
 அல்கலந்து இலங்கு பல்மீன்
 அரும்பிய வானும் போல
 விற்கலை நுதலி னாரும்
 மைந்தரும் வெறுத்து நீத்த
 பொற்கலன் கிடந்த மாட
 நெடுந்தெரு வதெனில் போனார்.

5

சொல் கலை முனிவன் - இலக்கண நூலைச் செய்த அகத்திய
முனிவன்; துன்னி - நெருங்கி; அல்கலந்து - இராக் காலத்
தீலே பொருந்தி; மீன் - நட்சத்திரம்; கலன் - ஆபரணம்.

தாறுமாய் தறுகண் குன்றம்
தடமதம் அருவி தாழ்ப்ப
ஆறுமாய்க் கலின மாவி லாழியும்
இழிந்துஓர் ஆறய்ச்
சேறுமாய்த் தேர்கள் ஓடத்
துகளுமாய் ஒன்றோடு ஒன்று
மாறுமா ருகி வாளாக்
கிடக்கிலா மறுகில் சென்றார்.

6

தாறு - இருப்பு முட்டகருவி; தறுகண் - அருகாமையையுடைய;
கலின மா விலாழியும் - கடிவாளம் பூண்டுள்ள குதிரைகளின்
வாய் நுரையும்; துகள் - புழுதி; மறுகில் - பெருவீதியில்.

தண்டுதல் இன்றி ஒன்றித்
தலைத்தலை சிறந்த காதல்
உண்டபிரின் கலவிப் போரில்
ஓசிந்தமென் மகளி ரேபோல்
பண்தரு கிளவி யார்தம்
புலவியில் பரிந்த கோதை
வண்டொடு கிடந்து தேன்சோர்
மணிநெடும் தெருவில் சென்றார்.

7

தண்டுதல் - தடைப்படுதல். ஓசிந்த - துவண்டு கிடத்த; கிளவி
- சொல்; புலவியில் பரிந்த கோதை - ஊடலில் கழற்றி வீசப்
பட்ட பூமாலைகள்.

நெய்திரள் நரம்பில் தந்த
மழலையின் இயன்ற பாடல்
தைவரு மகர வீணை
தண்ணுமை தழுவித் தூங்கக்
கைவழி நயனம் செல்லக்

கண்வழி மனமும் செல்ல
ஐயநுண் இடையார் ஆடும்
நாடக அரங்கு கண்டார்.

8

தைவரு - தடவகின்ற; தண்ணுமை-மத்தளம், ஆடகம்-பொன்
அரங்கு - நாட்டிய மேடை.

பூசலின் எழுந்த வண்டு
மருங்கினுக்கு இரங்கிப் பொங்க
மாசறு பிறவி போல
வருவதும் போவ தாகிக்
காசறு பவளச் செங்காய்
மரகதக் கழுகில் பூண்ட
ஊசலின் மகளிர் மைந்தர்
சிந்தையோடு உலாவக் கண்டார்.

9

பூசலின் - ஆரவாரத்துடன்; மருங்கு - இடை; மாசறு - குற்றம்
மிஞ்சாத; காசறு - குற்றமற்ற; ஊசல் - ஊஞ்சல்.

வரம்பறு பணியும் பொன்னும்
ஆரமும் கவரி வாலும்
சுரம்படை அகிலும் மஞ்சைத்
தோகையும் தும்பிக் கொம்பும்
குரம்பணை நிரப்பும் மள்ளர்
குவிப்புற கரைகள் தோறும்
பரம்பிய பொன்னி அன்ன
ஆவணம் பலவும் கண்டார்.

10

வரம்பறு - அளவில்லாத; சுரம் - காடு; தும்பி - யானை; குரம்பு - வரம்பு; மள்ளர் - உழவர்கள்; பொன்னி - காணிநதி,
ஆவணம் - கடைகள்.

தயிர்உறு மத்தில் காமன்
சரம்படத் தலைப்பட்டு ஊடும்
உயிர்உறு காத லாரின்

ஒன்றையொன்று ஒருவ கில்லார்
செயீர்உறு மனத்த வாகித்
தீத்திரள் செங்கண் சிந்த
வயிரவான் மருப்பு யானை
மலையென மலையக் கண்டார். 11

காமன் - பம்பதன், ஊடும் - ஈண்டூம் கோள்ளர், ஒருவ
கில்லா - நீங்காதவையாய், செயீர் - கோயம், மருப்பு - தந்தம்

வள்ளுகிர்த் தளிர்க்கை நோவ
மாடகம் பற்றி வார்ந்த
சள்ளென நரம்பு வீக்கிக்
கையோடு மனமும் கூட்டி
வெள்ளிய முறுவல் தோன்ற
வீருந்தென மகளிர் ஈந்த
தெள்வீளிப் பாணித் தீந்தென்
செவிமடுத்து இனிது சென்றார். 12

உள்உகீர் - கூர்வயான நகர்க்கையெடய, மாடகம் - நரம்பு
களை முடுச்சூம் ஆண், சள் - தேன், தெள் வீளிட்டாணி -
தேளிவாள இசையை யுடைய பாட்டு.

கொட்புறு கலினப் பாய்மர்
குலால்மகன் முடுக்கி வீட்ட
மட்கலத் திகிரி போல
வாளியின் வருவ மேலோர்
நட்பினில் இடைய ருது
ஞானிகள் உணர்வின் ஒன்றாய்க்
கட்புலத்து இனைய வென்று
தொர்வில தெரியக் கண்டார். 13

கொட்புறு கலினப் பாய் மர் - சுழன்றோடுதலும் கடவாளமும்
உடையபாய்ந்து செல்லும் குதிரை, குலால் மகன் - குயவன்,
திகிரி - சக்கரம்.

வாளரம் பொருத வேலும்
 மன்மதன் சிலையும் வண்டின்
 கேளொடு சிடந்த நீலச் சுருளும்
 செங் கிடையும் கொண்டு
 நீளிரும் களங்கம் நீக்கி
 நிரைமணி மாட நெற்றிச்
 சாளரம் தோறும் தோன்றும்
 சந்திர உதயம் கண்டார்.

14

வாள் அரம் பொருத - ஒளி பொருந்திய அரத்தால் தீட்டப்பட்ட,
 கேள் - இனம், செங்கிடை - சிவந்த பூக்கள், நீளிரு -
 நெடுங்காலமாக உள்ள, நெற்றி - மேலிடம், சாளரம் - பலகணி.

பளிக்கு வள்ளத்து வார்த்த
 பசுநறும் தேறல் மாந்தி
 வெளிப்படு நகைய வாசி
 வெறியினை நிகழ்த்து கின்ற
 ஒளிக்கினும் ஒளிக்க ஒட்டா
 ஊடலை உணர்த்து மாபோல்
 களிப்பினை உணர்த்தும் செவ்விக்
 கமலங்கள் பலவும் கண்டார்.

15

பளிக்குவள்ளத்து - பளிங்குபோன்ற கிண்ணத்தில், தேறல் -
 மது, செவ்விக் கமலங்கள் - செந்தாமரை மலர்கள்.

மெய்வரு போகம் ஒக்க
 உடன் உண்டு விலையும் கொள்ளும்
 பையரவு அல்கு லார்தம்
 உள்ளமும் பளிங்கும் போல
 மைஅரி நெடுங்கண் நோக்கம்
 படுதலும் கருகி வந்து
 கைபுகின் சிவந்து காட்டும்
 கந்துகம் பலவும் கண்டார்.

16

மெய்வரு - உடலினால் உண்டாகி, மைஅரி - மையிடப்பட்ட
 டுள்ள, கந்துகம் - பந்து.

கடகமும் குழையும் புணும்
 ஆரமும் கலிங்க நண்ணூல்
 வடகமும் மகர யாமும்
 வட்டினி கொடுத்து வாசத்
 தொடையல் அம் கோதை சோரப்
 பளிக்குநாய் சிவப்புத்தொட்டுப்
 படைநெடும் கண்ணூர் ஆடும்
 பண்ணைகள் பலவும் கண்டார்.

17

கடகம் - கைவளை, குழை - காதுனி, கலிங்கம் - கலிங்கதேசம்
 வடகம் - போர்வை, வட்டினி கொடுத்து - பந்தியப்பொருளாக
 வைத்து, தொடையல் அம் கோதை - பூயாடிகளை உணர்த்த
 அழகிய கூந்தல், பளிக்கு நாய் - பளிச்சினால் சேம்பப்பட்ட நாய்

பங்கயம் குவளை ஆம்பல்
 படர்கொடி வள்கை நீலம்
 செங்கிடை தரங்கம் கெண்டை
 சினைவரால் இளையத் தேம்பத்
 தங்கள்வே றுவகை இல்லா
 அவயவம் தழுவிச் சான்ற
 மங்கையர் வீரும்பி ஆடும்
 வாவிசள் பலவும் கண்டார்.

18

பங்கயம்-தாமரை, நீலம்-நீலோற்பல மலர், தரங்கம்-நீலங்கள்,
 சாலும். மங்கையர் - சிறந்த மகளிர்.

இயங்குறு புலன்கள் அங்கும்
 இங்கும்கொண்டு ஏக ஏகி
 மயங்குபு திரிந்து நின்று மறுகுறும்
 உணர்வு இதென்னப்
 புயங்களில் கலவைச் சாந்தும்
 புணர்முலைச் சுவடும் நீங்கா
 வயங்குளழில் குமரர் வட்டாட்டு
 ஆடிடம் பலவும் கண்டார்.

19

இயங்குறு புலன்கள் - பலவிடத்தும் செல்லும் புலன்கள்;
மயங்குபு - மயக்கமடைந்து, மறுகுறு - கலங்குகிற, சாந்து -
சந்தனம், சுவடு - தழும்பு, பயங்கெழு-பயன்கள் மிக்க, வட்டு
ஆட்டு - ஒரு வினையாட்டு.

வெஞ்சுடர் உருஉற் றன்ன
மேனியர் வேண்டிற்று ஈயும்
நெஞ்சினர் ஈசன் கண்ணின்
நெருப்புறு அனங்கன் அன்றார்
செஞ்சிலைக் கரத்தார் மாதர்
புலவிகள் திருத்திச் சேந்த
குஞ்சியர் சூழ நின்ற மைந்தர்தம்
குழாமும் கண்டார். 20

வெஞ்சுடர் - வெம்மையுள்ள சூரியன், அனங்கன் - மன்மதன்,
புலவி - ஊடல், சேந்த - சிவந்த, குஞ்சி - ஆடவர் தலைமயிர்

வேறு

பாகொக் கும்சொல் பைங்கிளி
யோடும் பலபேசி
மாகத்து உம்பர் மங்கையர்
நாண மலர் கொய்யும்
தோகைக் கொம்பின் அன்னவர்க்கு
அன்னம் நடைதோற்றுப்
போகக் கண்டு வண்டினம்
ஆர்க்கும் பொழில் கண்டார். 21

மாகத்து - பெரிய, உம்பர் - மேல் உலகம், தோகை - மயில்
கொம்பு - பூங்கொம்பு, ஆர்க்கும் - ஆரவரிக்கும்.

உம்பர்க்கு ஏயும் மாளிகை
ஒளி நிழல்பாய
இம்பர்த் தோன்றும் நாகர்தம்
நாட்டின் எழில்காட்டிப்

பம்பிப் பொங்கும் கங்கையின்
ஆழ்ந்த படைமன்னன்
அம்பற் கோயில் பொன்மதில்
சுற்றும் அகழ்கண்டார்.

22

உம்பர்க்கு ஏயும் - தேவர்களுக்கு பொருந்திய; இம்பர் - இவ்வி
டத்தே; நாகர் - தேவர்; பம்பி - மேலே; ஆழ்ந்த - ஆழமாகவு
ள்ள; அகழ் - அகழி.

கன்னிமாடத்தில் சேதை

பொன்னின் சோதி போதின் இன்
நாற்றம் பொலிவேபோல்
தென்உன் தேனின் தீஞ்சுவை
செஞ்சொல் கவியின்பம்
கன்னிம் மாடத்து உப்பரின்
மாதே களிபேடோடு
அன்னம் ஆடும் முந்துறை
கண்டங்கு அயல்நின்றார்.

23

போது - பூ; தென் உண் தேறல் - வண்டுகள் உண்கின்றதென்
உப்பரின் மாதே - மேலிடத்து.

செப்பும் காலைச் செங்கம லத்தோன்
முதல்யாரும்
எப்பெண் பாலும் கொண்டு
உவமிப்போர் உவமிக்கும்
அப்பெண் தானே ஆயின
போதிங்கு அயல்வேறோர்
ஒப்பெங் கேகொண்டு எவ்வகைநாடி
உரைசெய்வாம்.

24

செம் கமலத்தோன் - பிரமதேவன்; ஆயினபோது - வந்துள்
ளபோது.

உமையாள் ஒக்கும் மங்கையர்
 உச்சிக் கரம்வைக்கும்
 கமையாள் மேனி கண்டவர்
 காட்சிக் கரைகாணார்
 இமையா நாட்டம் பெற்றிலம்
 என்றார் இருகண்ணால்
 அமையா தென்றார் அந்தர
 வானத் தவரெல்லாம்.

25

உமையாள் - பார்வதி; கமையாள் - பொறுமையே வடிவாய்
 மைந்த நீதாபிராட்டி; இமையா நாட்டம் - இமை மூடப் பெருந
 கண்களை.

வென்றம் மானைக் காய்அயில்
 வேலும் கொலைவாளும்
 பின்றம் மானப் போர்கயல்
 அஞ்சப் பிறழ்கண்ணாள்
 குன்றம் ஆடக் கோவின்
 அளிக்கும் கடலன்றி
 அன்றம் மாடத்து உம்பர்
 அளிக்கும் அமுதன்னாள்.

26

தாள் அயில் - வெற்றிமாலை யணிந்த கூர்மையுடைய; பின்ற - பின்
 னிடும்படி; உயல் - கயல் மீன்; குன்றம் - மந்தரை மலை.

பெருந்தேன் இன்சொல் பெண்இவள்
 ஒப்பாள் ஒருபெண்ணைத்
 தருந்தான் என்றால் நான்முகன்
 இன்னும் தரலாமே
 அருந்தா அந்தத் தேவர்
 இரந்தால் அமிழ்தென்னும்
 மருந்தே அல்லாது என்இனி
 நல்கும் மணியாழி.

27

பெரு தேன் - பெருமை பெற்ற தேன்; அருந்தா - அயிர்த்ததை
 விட வேறென்றையும் உண்ணாத; மணி ஆழி - இரத்தினங்களு
 ள்ள கடல்.

அனையாள் மேனிகண்டபின்
 அண்டத்து அரசாளும்
 வினையோர் மேவும் மேனகை
 யாதி மிளிர்வேல்கண்
 இனையோர் உள்ளத்து இன்னலி னோர்
 தம் முகமென்னும்
 பனிதோய் வானின் வெண்மதிக்கு
 என்றும் பகலன்றே. 28

அண்டத்து - விண்ணுலகத்து; அனையாள் மேனி - சீதா மிராட்
 டியினது திருமேனி; இன்னலினோர் - துன்பத்தை யுடையோர்
 பனி - குளிர்ச்சி.

மலர்மேல் நின்றும் மங்கைஇவ்
 வையத் திடைவைகப்
 பலகா லும்தம் மெய்நனி
 வாடும் படிநோற்றூர்
 அலகோ இல்லா அந்தணரோ
 நல் அறமேயோ
 உலகோ வானோ உம்பச்சொலோ
 ஈது உணரேமால் 29

மெய் - உடம்பு, நனி - மிகவும்; நோற்றூர் - தவம் செய்தார்;
 அலகோ இல்லா - அளவிறந்த.

தன்னோர் இல்லா மங்கையர்
 செங்கைத் தளிர்மானே
 அன்னே தேனே ஆரமிழ்
 தேளன்று அடிபோற்றி
 முன்னே முன்னே மொய்மலர்
 தூவி முறைசாரப்
 பொன்னே சூழும் பூவின்
 ஒதுங்கிப் பொலிகின்றாள். 30

அன்னே - தாயே; ஆரமிர்தே - அரிய அமுதமே; மொய் -
 நெருக்கம், முறை சார - முறையாக திரும்பி தீர்க.

பொன்சேர் மென்கால் கிண்கிணி
 ஆரம் புனையாரம்
 கொன்சேர் அல்குல் மேகலை
 தாங்கி கொடியன்றர்
 தன்சேர் கோலத்து இன்னெழில்
 காணச் சதகோடி
 மின்சே விக்க மின்னர
 சென்னும் படிநின்றாள்.

31

கிண்கிணி - சதங்கை, ஆரம் - முத்து, புனை ஆரம் - கட்டப்பட்ட
 மாலை; கொன் - பெருமை; மேகலை - ஒட்டியாணம்; சதம் -
 நூறு; மின் சேவிக்க - மின்னல்கள் குற்றேவல் செய்ய.

கொல்லும் வேலும் கூற்றமும்
 என்னும் இவையெல்லாம்
 வெல்லும் வெல்லும் என்ன
 மதற்கும் விழிகொண்டாள்
 சொல்லும் தன்மைத் தன்றது
 குன்றும் சுவரும்கிண்
 கல்லும் புல்லும் கண்டுரு
 கப்பெண் கனிநின்றாள்.

32

மதர்த்தல் - செருக்கடைதல்; பெண்கனி - கனி பேன்ற இனிய
 பெண்.

வேறு

வெங்களி விழிக்கொரு விழவும் ஆயவர்
 கண்களில் காணவே களிப்பு நல்கலால்
 மங்கையர்க்கு இனியதோர் மருந்தும் ஆயவர்
 எங்கள்நா யகற்கிணி யாவ தாம்கொலோ

33

வெங்களி - விருப்பத்தோடு கூடிய களிப்பு; விழவு - திருவிழா;
 நாயகற்கு - இராமபிரானுக்கு.

இழைகளும் குழைகளும் மின்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணினை மடந்தை மாறோடும்
பழகியது எனினும் இப் பாவை தோன்றலால்
அழகெனம் அழகுமூர் அழகு பெற்றதே. 34

இழைகள் - கழுத்தில் அணியும் ஆபரணங்கள்; குழை - காதணி
மழை பொரு - மழையை யோத்த; அணி - ஆபரணம்.

காதலர் நோக்கினர்

எண் அரு நலத்தினாள் இனையள் நின்றழிக்
கண்ணொடு கண்ணினை கவ்வி ஒன்றையொன்று
உண்ணவும் நிலைபெறுது உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்.

35

எண்ணரு நலத்தினாள் - மனத்தினும் தீனைத்தீடுவதற்கும் அரு
மையான அழகையுடைய; இனையாள் நின்றழி - இத்தன்மை
யாளாய் நின்றபோது.

நோக்கிய நோக்கெனும் நுதி கொள் வேலினை
ஆக்கிய மதுகையான் தோளில் ஆழந்தன
விக்கிய கனைகழல் வீரன் செங்கணும்
தாக்கணங்கு அனையவள் தனத்தில் தைத்தவே. 36

நோக்கிய நோக்கு - பார்த்த பார்வை; நுதி கொள் - கூர்மை
யைக்கொண்ட; மதுகை - வலிமை; ஆழந்தன - அழுத்தின;
விக்கிய கனைகழல் - கட்டப்பட்ட ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல்.

பருகிய நோக்கெனும் பாசத் தால்பிணித்து
ஒருவரை ஒருவர் தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால்
வரிசிலை அண்ணலும் வாள்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினார். 37

பாசம் - கயிறு; ஈர்த்தல் - இழுத்தல். வரிசிலை அண்ணல் -
வில்லையுடைய இராமன்; வாட்கண் - வான் போலும் கண்

மருங்கிலா நங்கையும் வசைஇல் ஐயனும்
ஒருங்கிய இரண்டுடற்கு உயிரோன் ருயினார்
கருங்கடல் பள்ளியில் கலவி நீங்கிப்போய்ப்
பிரிந்தவர் கூடினால் பேசல் வேண்டுமோ. 38

மருங்கு - இடை; வசை இல் - குற்றமில்லா; ஒருங்கிய - ஒற்றைப்பட்ட.

அந்தம்இல் அழகனை அணுகி லாமையால்
பைந்தொடி ஒவியப் பாவை போன்றனள்
சிந்தையும் சிறையும்மெய் நலனும் பின்செல
மைந்தனும் முனியொடு மறையப் போயினன். 39

அணுகி லாமையால் - பொருந்தாமையால், சிறை - மனவுறுதி,
முனியொடு - விசுவாமித்திர முனிவனோடு.

சேதயின் விரகதாயம்

பிறையன நுதலவள் பெண்மை என்படும்
நகைகமழ் அலங்கலான் நயன கோசரம்
மறைதலும் மனம்எனும் மத்த யானையின்
சிறைஎனும் அங்குசம் சிமிர்ந்து போயதே. 40

நுதல் - நெற்றி, கறை - மனம், அலங்கல் - மாலை, நயனம் -
கண், கோசரம் - பார்வை.

மால்உற வருதலும் மனமும் மெய்யும்தன்
நூல்உறு மருங்குல்போல் நூடங்கு வாள்நெடும்
கால்உறு கண்வழி புகுந்த காதல்நோய்
பால்உறு பிரையெனப் பரந்த தெங்குமே. 41

மாலுற - திருமால் வர, நூல் உறு - நூலிறை யொத்த, மருங்
குல் - இடை, காலுறு - வாய்க்காலை ஒத்த, பாலுறு - பாலில்
ஊற்றப்பட்ட.

நோம் உறு நோய்கிலை நுவல கிற்றிலள்
ஊமரின் மனத்திடை உன்னி விம்மினாள்
காமனும் ஒருசரம் கருத்தில் எய்தனன்
வேம்எரி அதளிடை விறகிட் டென்னவே. 42

நோம் - நோகும், உறு - அதிகப்படுகின்ற, நுவல கிற்றிலள் -
சொல்ல மாட்டாதவளாய், ஊமர் - ஊமைகள், சரம் - பாணம்,
வேம் - வேகும்.

நிழலிடு குண்டலம் அதனின் நெய்யிடா
அழலீடா மினிர்ந்தி டும் அயில்கொள் கண்ணினாள்
சுழலிடு கூந்தலும் துகிலும் சோர்தரத்
தழலிடு வல்லியே போலச் சரம்பினாள். 43

அழல் - நெருப்பு, அயில் கொள் - வேல் உள்ளதாயின், சோர்
தர - நெகிழும்படி, சரம்பினாள் - வாடினாள்.

தழங்கிய கலைகளும் நிறையும் சங்கமும்
அழுங்கிய உள்ளமும் அறிவும் மாமையும்
இழந்தவள் இமையவர் கடைய யாவையும்
வழங்கிய கடலென வறியள் ஆயினாள். 44

தழங்கிய - ஒலிக்கின்ற, கலைகள் - உடைகள், நிறை - உருத்
சங்கம் - சங்கிலைய வளையங்கள், மாமை - பனபனப்பு.

கலங்குழைந் துகநெடு நாணும் கண்ணை
நலங்குழை தரநகில் முகத்தில் ஏ உண்டு
மலங்குஉழை எனஉயிர் வருந்திச் சோர்வுறும்
பொலங்குழை மயிலைக்கொண்டு அரிதின்
போயினார். 45

கலம் - அணிகலன், நெடு நாணும் - மிகுந்த நாணமும், கண்
கற - ஒழிய, நலம் குழைதர - அழகு மாறவும், நகில் - முலை,
ஏ - அர்ப்பு, மலங்கு உழை என - வருந்துகின்ற மான் போல,
பொலம் - பொன்னுலா.

காதொடு கடைபொரு கயற்கண் மங்கைதன்
பாதமும் கரங்களும் அனைய பல்லவம்
காதொடும் இலையொடும் அடுத்த தண்பனிச்
சீதநுண் துளிமலர் அமளி சேர்த்தினார். 46

பல்லவம் - மெத்தென்று, தா தொடும் - பூந்தாதுகளுடனும்,
அடுத்த - பொருந்திய, அமளி - படுக்கை.

நாள்உலாம் நறுமலர் அமளி நண்ணினார்
பூனைவி புரைபனிப் புயற்குத் தேம்பிய
தாளதா மரைமலர் ததைந்த பொய்கையும்
வாளரா நுங்கிய மதியும் போன்றனள். 47

நண்ணினார் - சேர்ந்தாள், பூனைவி புரை பனி புயற்கு - பூ
னைப் பூவையொத்த னி மறைக்கு, தேம்பிய - வாடின, ததை
ந்த - நெருங்கின, பொய்கை - தடாகம், நுங்கிய - விழுங்கிய.

மலமிசைத் தடத்துகு மழைக்கண் ஆவிபோல்
முலைமுகட்டு உதிரந்தன நெடுங்கண் முத்தினம்
சிலைநுதல் கடைஉறை செறிந்த வேர்வுதன்
உலைமுகப் புடைகடிகர் உயிர்ப்பின் மாய்ந்ததே. 48

உகும் - சிந்துகிற, ஆவி - துளி, சிலை - வில்லு, செறித்த-இடப்
பட்ட, மாய்ந்தது - வறண்டு போயிற்று.

கம்பம்இல் கொடுமனக் கானவேடன்கை
அம்பொடு சேர்வதோர் மயிலும் அன்னவள்
வெம்புறு மனத்தன்ல் வெதுப்ப மென்மலர்க்
கொம்பென அமளியில் குழைந்து சாய்ந்தனள். 49

கம்பமில் - கலங்குதலில்லாத, வெம்புறு - கொதிக்கிற, அமளி
யில் - அம்மலர்ப்படுக்கையில்.

சொரிந்தன நறுமலர் சுறுக்கொண்டு ஏறின
பொரிந்தன கலவைகள் பொறியின் சிந்தன
எரிந்தவெங் கனல்சுட இழையில் கோத்தநூல்
பாரிந்தன கரிந்தன பல்ல வங்களே. 50

கலவைகள் - கலவைச் சந்தனங்கள், பொறி-நெருப்புப் பொறி
பரிந்தன - நீங்கின, பல்லவங்கள் - தளிர்கள்.

தாதியர் செவிலியர் தாயர் தவ்வையர்
மாதுயர் உழந்துழந்து அழுங்கி மாழ்கினர்
யாதுகொல் இதுவென எண்ணல் தேற்றலார்
போதுடன் அயினிரீர் சுழற்றிப்போற்றினர். 51

தாயர் - ஐவகைத் தாய்மார்களும்; தவ்வை - தூக்கை; அழு
ங்கி - வருந்தி; மாழ்கினர் - மனங்கலங்கினர்; அயினிரீர் -
ஆலாத்திரி.

அருகுநீன்று அசைக்கின்ற ஆல வட்டக்கால்
எரியினை மிகுத்திட இழையும் மாடையும்
கரிகுவ தீகுவ கனல்வ காட்டலால்
உருகுபொன் பாவையும் ஒத்தத் தோன்றினள்.

52

கால் - காற்றினது; எரி - நெருப்பு; இழை - ஆபாணம்; கரி
குவ - கரிந்து போவனவும்; தீகுவ - தீயிந்துபோவன.

அள்ளினை வகுத்ததோர் அவங்கல் காடெனும்
வள்ளு அல்லவேல் பரக தட்டெரும்
கள்ளனும் இருடியும் கமலம் கண்ணெனும்
வல்லொடு இழந்ததோர் மேசப என்னுமால். 53

அள்ளினை - இருளை; அவங்கல் - பூயாடு; வள்ளு - வள்ளு
துண்கள்; அல்ல ஏல் - அல்ல வாயிள்; இழந்த - இரங்கின.

நெருக்கிகள் புகுந்து அரு நிறையும் டெண்மையும்
உருக்கிகள் உயிரோடும் உண்டு போனவன்
பொருப்புறழ் தோள்புணர் புண்ணி யத்தது
கருப்புவில் அன்று அகன் காமன் அல்லனே. 54

அரு நிறையும் - அழித்தற்கரிய மன வறுத்தையும்; பொருபு
றழ் - படியோடு மாறுபடுகின்ற; தனு - எல்.

பெண்வழி நலனெனும் பிறந்த நானெனும்
எண்வழி உணர்வுநான் எங்கும் காண்கிலேன்
மண்வழி நடந்தடி வருந்தப் போனவன்
கண்வழி நுழையும்ஓர் கள்வனேகொலாம். 55
நலனெனும் - அழகையும்; ஆடி - திருவடி; மண்வழி - தரையிலே.

இந்திர நீலமொத்து இருண்ட குஞ்சியும்
சந்திர வதனமும் தாழ்ந்த கைகளும்
சந்திர மணிவரைத் தோளு மேஅல
முத்தினன் உயிரை அம் முறுவல் உண்டதே. 56
குஞ்சி - மயிர்முடி; மணி வரை - இரத்தினமலை; அல - அல்ல

படர்ந்தொளி பரந்துயிர் பருகும் ஆகமும்
தடந்தரு தாமரைத் தாளு மேஅல
கடம்தரு மாமதக் களிநல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்ததென் உள்ளம் நண்ணியே. 57
ஆகமும் - திருமார்பும்; தடந்தரு - பெருமையைக் கொண்ட;
கடம் - கன்னம்; நண்ணி - பொருந்தி.

உரைசெயின் தேவர்தம் உலகு ளான் அலன்
விரைசெறி தாமரை இமைக்கும் பெற்றியால்
வரிசிலைத் கடக்கையன் மார்பில் நூலினன்
அரசினங் குமரனே ஆதல் வேண்டாமால். 58

தேவர்தம் உலகுளான் அலன் - தேவ லோகத்திலுள்ளானெரு
தேவனல்லன்; விரை செறி - வாசனை யிருந்த; நூலினன் - பூ
ணூலை உடையவன்.

பிறந்துடை நலன்நிறை பிணித்த எந்திரம்
கறங்குபு திரியும்என் கன்னி மாமதில்
எறிந்த அக் குமரனை இன்னும் கண்ணிற்கண்டு
அறிந்துயிர் இழக்கவும் ஆகு மேகொலாம். 59
நலம் - நல்ல; பிணித்த - கட்டமைந்த; கறங்கு - கழன்று;
எறிந்த - அழித்துச் சென்ற.

என்றிவை இனையென எண்ணும் என்வயின்
நின்றனன் இவண்எனும் நீங்கினான் எனும்
கன்றிய மனத்துறு காம வேட்கையால்
ஒன்றல பலநினைந்து உருகும் காலையே. 60

எல்வையின் - பொழுதில்; கன்றிய - வெதுப்பிய.

அன்னமென் நடையவட்கு அமைந்த காமத்தி
தன்னையும் கடஅது தரிக்கி லான்என
நன்னெடுங் கரங்களை நடுக்கி ஓடிப்போய்
முன்னைவெம் கதிரவன் கடலின் மூழ்கினான். 61

தரிக்கிலான் - பொறுக்க மாட்டாதவன்; முன்னை வெம் - பர
மையான வெப்பம்; நடுக்கி - நடுங்கச் செய்து.

விரிமலர்த் தென்றலாம் வீச பாசமும்
எரிநிறச் செக்கரும் இருளும் காட்டலால்
அரியவட்கு அனல்தரும் அந்தி மாலையாம்
கருநிறச் செம்மயிர்க் காலன் தோன்றினான். 62

பாசம் - பாசாயுதம்; செக்கர் - செவ்வானம்; காலன் - யான்.

மீதறை பறவையாம் பறையும் கீழ்வீளி
ஓசமென் சிலம்போடும் உதிரச் செக்கரும்
பாதக இருள்செய்கஞ் சுகமும் பற்றலால்
சாதகம் என்னவும் தகைத்து அப் மாலையே. 63

கீழ் வீளி - பூமியிலே ஒலிக்கின்ற; ஓசமென் - கடல்எனப்படுக்
கின்ற; கஞ்சகம் - கருஞ்சட்டை; தகைத்து - தகுத்யுடையது.

வேறு

கயங்கள் என்னும் கனல்தோய்ந்து

கடிநாள் மலரின் விடம்புசி

இயங்கு தென்றல் மன்மதவேள்

எய்த புண்ணின் இடைநுழைய

உயங்கும் உணர்வும் நல்நலமும்
 உருகிச் சோர்வாள் உயிருண்ண
 மயங்கு மாலை வரல்நோக்கி
 இதுவோ கூற்றின் வடிவென்றாள். 64

கயங்கள் - குளங்கள்; கடி - வாசனை; உயங்கும் - வருந்துகிற;
 வயங்கும் - விளங்குகிற; கூற்று - யமன்.

கடலோ மழையோ முழலைக் கல்லோ
 காயா நறும்போதோ
 படர்பூங் குவளை நறுமலரோ
 நீலோற்பலமோ பானலோ
 இடர்சேர் மடவார் உயிருண்பது
 யாதோ என்று தளர்வாள்முன்
 அடல்சேர் அசுரர் நிறம்போலும்
 அந்தி மாலை வந்ததுவே. 65

காயா - காயா மரம்; பானலோ - கரு நெய்தல் மலரே; அடல்
 - வலிமை.

மைவான் நிறத்து மீன்எயிற்று
 வாடை உயிர்ப்பின் வளர்செக்காப்
 பைவாய் அந்திப் படஅரவே
 இன்னாவிளைத்துப் பகைத்தியால்
 எய்வான் ஒருவன் கைஓயான்
 உயிரும் ஒன்றே இனியில்லை
 உய்வான் உறஇப் பழிபுண உன்னோடு
 எனக்குப் பகையுண்டோ. 66

மை - கருநிறம்; எயிறு - பற்கள்; வாடை - கூற்று; உயிர்ப்
 பின் - ஒருமுக்க, பை வாய் - விஷப்பையும், வாயையுமுடைய
 படம் அரவு - படத்தோடு கூடிய நாகம், கையோயான் - கை
 தளராதான்.

ஆலம் உலகில் பரந்ததுவோ
 ஆழிகிளர்ந்த தோ அவர்தம்
 நீல நிறத்தை எல்லோரும் நினைக்க
 அதுவாய் நிரம்பியதோ
 காலன் நிறத்தை அஞ்சனத்தில் கலந்து
 குழைத்துக் காயத்தின்
 மேலும் நிலத்தும் மெழுகியதோ
 விளங்கும் இருளாய் விளைந்ததுவே. 67

ஆலம் - விஷம், ஆழி - கடல், அஞ்சனம் - மை, காயம் -
 வானம்,

வெளிரின் றவரோ போய்மறைந்தார்
 விலக்க ஒருவர் தமைக்கானேன்
 எளியள் பெண்என்று இரங்காதே
 எல்லி யாமத்து இருளுடே
 ஒளி அம்பு எய்யும் மன்மதனார்
 உனக்கீம் மாயம் உரைத்தாரோ
 அளியென் செய்த தீவினையே
 அன்றில் ஆகி வந்தாயோ. 68

எல்லியாமத்து - இரத்திரிக் காலத்து, அளியென் - எளியென்
 அன்றில் - அன்றிற் பறவை.

ஆண்டங்கு அனையால் இனையநினைந்து
 அழுங்கும் வேலை அகல்வானம்
 தீண்ட நிமிர்ந்த பெருங்கோயில்
 சீத மணியின் வேதிகைவாய்
 நீண்ட சோதி நெய்விளக்கம்
 வெய்ய என்றங்கு அவைநீக்கித்
 தூண்டல் செய்யா மணிவிளக்கின்
 சுடரால் இரவைப் பகல்செய்தார். 69

ஆண்டு - அவ்விடத்து, அழுங்கும் ஏல்லை - வருந்தும் பொ
 முது, அகல் வானம் - அதி உயரத்திலுள்ள ஆகாயம், வேத
 கை - மேடை, விளக்கம்-விளக்குகள், வெய்ய-வெப்பமுடைய.

சந்திரோதயம்

பெருந்திண் நெடுமால்வரை நிறுவிப்பிணித்த
 பாம்பின் மணித்தாம்பால்
 விரிந்த திவலை உதிர்ந்தமணி
 விசும்பின் மீனின் மேல்விளங்க
 அருந்த அமரர் கலக்கியநாள்
 அமுது நிறைந்த பொற்கலசம்
 இருந்தது இடைவந்து எழுந்ததென
 எழுந்தது ஆழி வெண்திங்கள். 70

பெருதிண் - சிறந்த வலிய, வரை - மந்தரை மலை, தாம்பு
 கயிறு, திவலை - துளிகள், விசும்பு - ஆகாயம், வெள் - வெண்
 னிறமான.

வண்டாய் அயன்நான் மறைபாட மலர்ந்தது
 ஒருதா மரைப்போது
 பண்டால் இலையின் மிசைக்கிடந்த
 பாரும் நீரும் பசித்தான் போல்
 உண்டான் உந்திக்கடல் பூத்தது
 ஒதக் கடலும் தான் வேரே
 வெண்தா மரையின் மலர் பூத்தது
 ஒத்து ஆழி வெண்திங்கள். 71

பண்டு - முற்காலத்து, ஆல் - ஆலமரம், பாரும் நீரும் - உல
 கங்களையும், கடல்களையும், அயன் - பிரதேவன், ஒதம் - அலை

புள்ளிக் குறியிட் டெனப்பன்மீன்
 பூத்த வானம் பொலிகங்குல்
 நள்ளில் சிறந்த இருள்பிழம்பை
 நக்கி நிமிர்ந்த நிலாக்கற்றை
 கிளகை கிளவிக்கு என்னாங்கொல்
 கீழ்ப்பால் சிசையின் மிசைவைத்த
 வெள்ளிக் குழ்ப்பது இளங்கழுகின்
 பாளைபோன்று விராந்துளறால். 72

ஒன் மீன் - பிரகாசமான நட்சத்திரம், கங்குல் - இரத்திரி, நள்
ளில் - நடுப் பொழுதிலே, கிள்கை - கிளி. கிளவி - மொழி.

வண்ண மாலைக் கைபாப்பி

உலகை வளைந்த இருளெல்லாம்
உண்ண எண்ணித் தன்மதியத்து

உதயத் தெழுந்த நிலாக்கற்றை
விண்ணும் மண்ணும் சிசையனைத்தும்

விழுங்கிக் கொண்ட விரிநன்னீர்ப்
பண்ணை வெண்ணெய்ச் சடையன்தன்

புகழ்போல் எங்கும் பரந்துளதால். 73

தண் - ருளிந்த, விரி - பரவிய, பண்ணை வெண்ணெய் -
ஶ்ரீலங்கையுடைய திரு வெண்ணெய் நல்லூரில்.

நீத்தம் அதனில் முளைத்தெழுந்த

நெடுவெண் திங்கள் எனும் தச்சன்
மீத்தன் கரங்கள் அவைபரப்பி

விரிந்த நிலவின் வெண்சுதையால்
காத்த கண்ணன் மணியுந்திக் கமல

நாளத்து இடைப்பண்டு

பூக்க அண்டம் பழையதென்று

புதுக்க வாணும் போன்றுளதால். 74

நீத்தம் - கடல் வெள்ளம், தச்சன் - சிறந்த சிற்பியானவன்
கண்ணன் - திருமால், மீ பரப்பி - மேலே பரவச்செய்து, சுதை
- சுண்ணாச் சாந்து.

விரைசெய் கமலப் பெரும்போது

விரும்பிப் புகுந்த திருவினோடும்

குரைசெய் வண்டின் குழாம்இரியக்

கூம்பிச் சாம்பிக் குவிந்துளதால்

உரைசெய் சிகிரி தனைஉருட்டி

ஒருகோல் ஒச்சி உலகாண்ட

அரான் ஒதுங்கத் தலையெடுத்த

குறும்பர் போன்றது அரக்குஆம்பல். 75

வீரை - வாசனை, கமலம் போது - தாமரை மலர், குழாம் - கூட்டம், கூம்பி - இதழ் குவிந்து, அரக்கு ஆம்பல் - செவ்வாம்பல், திகிரி - சக்கரம், குறம்பு - குறுநில மன்னனை.

நீங்கா மாயை அவர்தமக்கு
 நிறமே தோற்றுப் புறமேபோய்
 ஏங்காக் கிடக்கும் எறிகடற்கும்
 எனக்கும் கொடியை ஆனாயே
 ஓங்கா நின்ற இருளாய்வந்து
 உலகை விழுங்கி மென்மேலும்
 வீங்கா நின்ற கருநெருப்பின்
 இடையே எழுந்த வெண்ணெருப்பே. 76

நிறமே தோற்று - நிறத்தினால் தோல்வியடைந்து, ஏங்கா கிடக்கும் - ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிற, எறி - அலை, ஓங்கா நின்ற - மிகுகிற.

வேறு

கொடியை அல்லை யாரையும் கொல்சிலாய்
 வடிவில் இன்னமுதத்தொடும் வந்தனை
 பிடியின்மென்னடைப்பெண்ணெடென்றால்எனைச்
 சுடுதி யோகடல் தோன்றிய திங்களே. 77

கொடியை அல்லை - கொடுத்தன்மையுடையாயல்ல, வடுவில் - குற்றமற்ற, பிடி - பெண் யானை.

மீது மொய்த்தெழு வெண்ணில வின்கதிர்
 மோது மத்திகை பென்முலை மேற்பட
 ஓதி மப்பெடை வெங்கனல் உற்றெனப்
 போது மொய்த்தஅம் ளிப்புரண் டாளரோ. 78

மீது - ஆகாயத்தில், மொய்த்தெழு - நெருங்கிளவுகிற, மத்திகை - சம்பட்டி, அமளி - படுக்கை.

நீக்கம் இன்றி மீமிர்ந்த நிலாக்கதிர்
தாக்க வெந்து தளர்ந்து சரிந்தனள்
சேக்கை ஆகி மலர்ந்த செந் தாமரை
பூக்கள் பட்டதப் பூவையும் பட்டனள். 79

நிலா கதிர் - சந்திர கிரணம், வெந்து - வெதும்பி, சேக்கையாகி
- தங்குமிடமாகி, பட்டனள் - அடைந்தாள்.

வாச மென்கல வைக்களி வாரிமேல்
பூசப் பூசப் புலர்ந்து புழுங்கினள்
வீச வீச வெதும்பினள் மென்முலை
ஆசைநோய்க்கு மருந்தும்உண் டாங்கொலோ.80

கலவைக்களி - கலவைச்சந்தனக் குழம்பு, வாரி - அள்ளி,
புழுங்கினள் - தவிந்தாள், வெதும்பினள் - வெப்பமடைந்தாள்.

தாய ரின்பரி சேடியர் தாதுகும்
வீ அரித்தளிர் மெல்லணை மேனாயில்
காய்வு ரிக்கரி யக்கரி யக்கொணர்ந்து
ஆயி ரத்தின் இரட்டி அடுக்கினர். 81

காய் - கொதிக்கின்ற, தாதுகுவீ - மகரந்தப் பொடிகள் சிந்தும்
பூக்கள், அரிதளிர் - மெல்லிய தளிர், கரிய கரிய - கருகிக்
கொண்டேயிருக்க.

கன்னி நல்மனை யில்கமழ் சேக்கையுள்
அன்னம் இன்னணம் ஆயினன் ஆயவள்
மின்னின் மின்னிய மேனிகண்டான் எனச்
சொன்ன அண்ணலுக்கு உற்றது சொல்லுவாம்82

சேக்கை - படுக்கை, இன்னணம் ஆயினன் - இப்படிக்கிடந்
தளள்.

இராம இலக்குவர்கள் கோகிகனுடம்
சனகன் மாளிகை சேரல்

ஏகி மன்னனைக் கண்டுளதிர் கொண்டவன்
ஓகை யோடும் இனிதுகொண்டு உய்த்திடப்
போக பூமியில் பொன்னகர் அன்னதோர்
மாக மாடத்து அனைவரும் வைகினார். 83

ஏகி - சென்று; ஓகை - மகிழ்ச்சி; உய்திட - கொண்டு போய்ச்
சேர்க்க; போக பூமி - இன்ப நிலம் (அமராவதிப்பட்டினம்)
மாக மாடத்து - பெரிய மாளிகையிலே.

வைகும் அவ்வழி மாதவம் யாவுமோர்
செய்கை கொண்டு நடந்தெனத் தீதறு
மொய்கொள் வீரன் முளரியம் தாளினால்
மெய்கொள் மங்கை அருள்முனி மேவினான். 84

வைகும்வழி - தங்கியிருந்த மாளிகையிடத்து; செய்கை கொ
ண்டு - மனித வடிவங்கொண்டு; தீதறு மொய் - குற்றமீலாத
வறுமை; முளரி - நாமரை; மெய் கொள் மங்கை - உண்மை
வடிவத்தையடைந்த அகலியாதேவி; முனி - சதானந்த முனிவன்.

வந்தெ திர்ந்த முனிவனை மைந்தரும்
சிந்தை ஆர வணங்கலும் சென்றெதிர்
அந்தம் இல்குணத் தான்நெடிது ஆசிகள்
தந்து கோசிகள் தன்மருங்கு எய்தினான். 85

வள்ளலும் - இராம பிரானும்; நெடிதாசிகள் - மிக்க ஆர்வாத
ங்கள்; மருங்கு - அருகில்.

கோத மந்தரு கோமுனி கோசிக
மாத வந்தனை மாமுகம் நோக்கிஇப்
போது நீஇவண்; போதஇப் பூதலம்
ஏது செய்த தவம்என் றியம்பினான். 86

கோதமன் தரு கோமுனி - கௌதவமுனிவன் பெற்றருளிய சதா
னந்த முனிவன்; போது நீயிவண் போத - இப்பொழுது நீ இவ்
விடத்து வரும்படி; பூதலம் - மிதிலாநகரம்.

பூந்தண் சேக்கைப் புனிதனை யேபொருவு
ஏய்ந்த கேண்மைச் சதானந்தன் என்றுரை
வாய்ந்த மாதவன் மாமுகம் நோக்கிநூல்
தோய்ந்த சிந்தைக் கவுசிகன் சொல்லுவான். 87

தண் பூ சேக்கை - ருளிர்ந்த நாமரை மலராகிய ஆசனத்தைபு
டைய; புனிதனை யே - பரிசுத்தமுள்ள பிரமதேவனையே; பெரு
வேய்ந்த - உவமையாகப் பொருந்திய; கேண்மை - நட்பு, நூல்
தோய்ந்த - சகல சாஸ்திரங்களையும் நன்குணர்ந்த.

வடித்த மாதவ கேட்டிஇவ் வள்ளல்தான்
இடித்த வெங்குரல் தாடகை யாக்கையும்
அடுத்தென் வேள்வியும் நின் அன்னை சாபமும்
முடித்தென் நெஞ்சசத்து இடர்முடித்தான் என்றுன்.
கேட்டி - கேட்பாயாக; யாக்கை - உடம்பு; வேள்வி - யாகம்;
அன்னை சாபமும் - தாயான அகலிகையினது சாபத்தையும்.

என்று கோசிகன் கூறிட ஈறிலா
வந்த போதனன் மாதவ நின் அருள்
இன்று தானுள தேல் அரிது யாதிந்த
வேன்றி வீரார்க்கு எனவும் விளம்பிமேல். 88

ஈறிலா வல்த போதனன் - எல்லையில்லாத, உறுதியான சதா
னந்த முனிவன்; வேன்றி வீரார்க்கு - வெற்றிவீர ராகிய இராம
மல்கமணர்க்கு.

**கோசிகனுடைய வரலாற்றைச் சதானந்த
முனிவன் கூறுதல்**

எள் இல் பூவையும் இந்சிர நீலமும்
அள்ளல் வேலையும் அம்புத சாலமும்
விள்ளு வீயுடைப் பானலும் போன்றமெய்
வள்ளல் தன்னை மதிமுகம் நோக்கியே. 90

எள்ளில் பூவையும் - பழிப்பதற் கிடமில்லாத காயாமலரையும்;
 அள்ளல் வேலையும் - குழை சேற்றோடு கூடிய கருங்கடலையும்;
 அம்புதசாலமும் - மேகக்கூட்டத்தையும்; விள்ளம் விழுடைப்
 பானலும் - மலர்கிற பூக்களையுடைய நீலோற்பலத்தையும்.

நறும லர்த்தொடை நாயக நாணுனக்கு
 அறிவு றுத்துவென் கேள் இவ் வருந்தவன்
 இறையெ னப்புவிக்கு ஈறில்பல் ஆண்டெலாம்
 முறையி னில்புரந் தேஅருள் முற்றினன். 91

தொடை - மாலை; நாயக - தலைவ; ஈறில் - எல்லையிலாத
 முறையினில் புரந்து - அரச நீதிமுறைப்படி பாதுகாத்து; அருள்
 முற்றினன் - கருணை மிகுந்திருந்தான்.

அரசின் வைகி அறனின் அமைந்துழி
 வீரசு கானிடைச் சென்றனன் வேட்டைமேல்
 உரைசெய் மாதவத்து ஒங்கு விசிட்டமும்
 பரசு வானவன் பால்அணைந் தானரோ. 92

வைகி - பொருந்தி; வீரசு - நெருங்கிய; உரைசெய் - சிறப்பித்து
 சொல்லப்படுகின்ற; பரசு வானவன் பால் - வழிபடும் தேவ
 முனிவனிடத்து.

வேறு

அருந்ததி கணவன் வேந்தற்கு
 அருங்கடன் முயையின் ஆற்றி
 இருந்தருள் தருதி என்ன
 இருந்துழி இனிது நிற்கு
 வீருந்தினி அமைப்பன் என்னாச்
 சுரபியை விளித்து நீயே
 சுரந்தருள் அமிழ்தம் என்ன
 அருள்முறை சுரந்த தன்றே. 93

அருந்ததி கணவன் - வசிட்டமாமுனிவன்; வேந்தற்கு - கௌ
 சிகராசனுக்கு; அருள் தருதி - கருணை புரிவாயாக; இருந்துழி -
 இருந்த பொழுது; சுரபி - காமதேனு; சுரந்தருள் - கறந்திட்டது.

அறுசுவைத் தாய உண்டி
 அரசனின் அனிகத் தோடும்
 பெறுகென அளித்து வேந்தோடு
 யாவரும் துய்த்த பின்றை
 நறுமலர்த் தாரும் வாசக் கலவையும்
 நல்க லோடும்

உறுதுயர் தணிந்து மன்னன்
 உய்த்துணர்ந்து உரைக்க லுற்றான். 94

அனிகத்தோடும் - சேனைவீரன் எனக்கூடவே; துய்த்த
 பின்றை - உண்டிப்பிடி; தார்-யாடி; உறுதுயர்-மீடுதீர்ப்பம்.

மாதவ எழுந்தி லாய்நீ வயப்புடைப்
 படைகட் கெல்லாம்

கோதறு அமிழ்தம் இக்கோ
 உதவிய கொள்கை தன்னால்
 தீதறு குணத்தால் மிக்க செழுமறை
 தெரிந்த நூலோர்

மேதகு பொருள்கள் யாவும்
 வேந்தருக்கு என்கை தன்னால் 95

வாய்ப்படை - வெற்றியுடைய, பக்கலுள்ள; கோ - யக; மேதகு
 - மேன்மை பொருத்திய.

நிற்குஇது தருவது அன்றால்
 நீள் இரும் சுரபி தன்னை
 எற்கருள் என்ற லோடும்

இயம்பலன் யாதும் பின்னர்
 வற்கலை உடையோன் யானே
 வழங்கலன் வருவ தாகில்
 கொற்கொள்வேல் உழவ நீயே
 கொண்டகல் என்று கூற. 96

நிற்குஇது - உனக்கு இய்யக; தருவது - தருத்யுடையது; எற்கு
 - எனக்கு; வற்கலை - ஸரவுரி; கொள் கொள் லே லுழவ -
 அச்சம் தரும் வேலாடித்தையுடைய அரசனே.

பணித்தது புரிவன் என்ஔப்
 பார்த்திபன் எழுத்து பொங்கிப்
 பிணித்தனன் சுரபி தன்னைப்
 பெயர்வுழி பிணியை வீட்டி
 மணித்தடம் தேர்ளி னாற்குக்
 கொடுத்தியோ மறைகள் யாவும்
 கணித்தளம் பெரும என்னக்
 கலைமறை முனிவன் சொல்வான். 97

பார்த்திபன் - கௌரிநரசன், பொங்கி - உற்சாகம் கொண்டு
 பிணித்தனன் - கட்டிக்கொண்டு, பெயர் வழி - புறப்படும்பொ
 ழுதில், பிணியை வீட்டி - கட்டையறுத்து விட்டு, கணித்த
 வெம் பெரும - ஆராய்ந்தறிந்த எழுது தலைவனே.

கொடுத்திலன் யானே மற்றிக்
 குடைகெழு வேந்தன் தானே
 பிடித்தனன் என்னக் கோவும்
 பெருஞ்சினம் கதுவும் நெஞ்சோடு
 இடித்தெழு முரசு வேந்தன்
 சேனையை யானே இன்று
 முடிக்குவன் காண்டி என்ன
 முனிந்து மெய்சிவிர்த்த தன்றே. 98

குடை கெழு - வெற்றிக்குடை விளங்குகிற, அலைவுற்றது -
 போகத்தொடங்கின, கதுவும் - முண்ட, காண்டி - பாய்பாய்.

பப்பரர் யவனர் சினர் சோனகர்
 முதல பல்லோர்
 கைப்படை அதனி னோடும்
 கபிலைமாட்டு உதித்து வேந்தன்
 துப்புடைச் சேனை யாவும்
 துணித்தனர் துணித்த லோடும்
 வெப்புடை கொடிய மன்னன்
 தனயர்கள் வெகுண்டு மிக்கார். 99

பப்பரர்சன் - பப்பரர்களும், எயினர் - வேடர்களும், சயிலை
மாட்டு - அப்பகவினிடத்தே, தப்புடை - லெய்யையடிவைய,
தணர்த்தல் - லெட்டுதல், வெப்பு - கோபம்.

சுரபியின் வலிஇது அன்றால்
சுருதிநூல் உணர வல்ல
வரமுனி வஞ்சம் என்னு மற்றிவன்
சுரத்தை இன்னே
அரிசுதும் என்னப் பொங்கி
அடர்த்தனர் அடர்ப்ப அன்னான்
எரியெழ விழித்த லோடும்
இறந்தனர் சூரர் எல்லாம்.

100

சுருதி நூல் - வேத சாந்திரம், வஞ்சம் - பாஷ்ய, சுரத்தை -
உகையை, அடர்த்தனர் - எதிர்த்து நேருக்கினர், அன்னான் -
வசிட்ட முனிவன்.

ஐயிரு பதின்மர் மைந்தர்
அவிந்தமை அரசன் காணு
நெய்சொரி தழலில் பொங்கி
நெடுங்சொடித் தேர்க டாவிக்க
கைதொடர் கணையி னேடும்
கார்முகம் உளைய வாங்கி
எய்தனன் முனியும் தன்கைத்
தண்டினை எதிர்க என்னான்.

101

அவிந்தமை - இறந்தமை, சடாவி - சேலுத்தி, கலை - அம்பு,
கார்முகம் - வில், தண்டு - பிரதண்டம்.

கடவுளர் படைகள் ஈரூக்
கற்றன படைகள் யாவும்
விடவிட முனிவன் தண்டம்.
விழுங்கியேல் விளங்கல் காணு
வடவரை வில்லி தன்னை வணங்கினன்

வழுத்த லோடும்

அடலுறு படையொன்று ஈயா

அன்னவன் அகன்றான் அன்றே. 102

படை - படைக்கலம், வடவரை வில்லி தன்னை - வடக்கிலுள்ள
மகாமேரு மலையாகிய வில்லைக்கொண்ட, அடலுறு - வலிமை
மிக்க, ஈயா - வலிமைமிக்க.

விட்டனன் படையை வேந்தன்

விண்ணுளோர் உலகை எல்லாம்

சுட்டனன் என்ன அஞ்சித்

துளங்கினர் முனியும் தோன்றிக்

கிட்டிய படையை உண்டு

கிளர்ந்தனன் கிளரும் மேனி

முட்டவெம் பொறிகள் சிந்தப்

பொருபடை முரணும் திர. 103

அஞ்சித் துளங்கினர் - பயந்து நடுங்கினார்கள், கிளர்ந்தனன்
- மிக்கு விளங்கினன், பொருபடை முரணது - போர் செய்யும்
அஸ்திரத்தினது வலிமை.

கண்டனன் அரசன் கண்ணால்

கலைமறை முனிவற்கு அல்லால்

திண்திறல் வலியும் தேசம்

உளவெனல் சீரி தன்றால்

மண்டலம் முழுதும் காக்கும்

மொய்ப்பு ஒரு வலியன்று என்னை

ஒண்தவம் புரிய எண்ணி

உம்பர்கோன் திசையை உற்றான். 104

கலை மறை - வேதாஸ்திரம், திண்திறல் வலிவு - மிகுந்த சக்தி
யுள்ளவலிமையும், தேசம் - ஒளியும், சீரிதன்று - அழகுடைய
தல்ல, மொய்ப்பு - வலிமை, ஒண்தவம் - ஒளியுள்ள தவம்,
உம்பர்கோன் திசை - தேவராசனான இத்தினது கீழ்த்திசை.

மாண்டமா தவத்தோன் செய்த
 வலனையே மனத்தில் எண்ணிப்
 பூண்டமா தவத்த னாகி
 அரசர்கோன் பொலியும் நீர்மை
 காண்டலும் அமரர் வேந்தன்
 துணுக்குறு கருத்தி னோடும்
 தூண்டினன் அரம்பை மாரில்
 திலோத்தமை எனும்சொல் மாதை. 105

மாண்ட - மாட்சியுள்ள, வலனையே - வெற்றிச் செய்கையை,
 பொலியும் - விளங்குகின்ற; நீர்மை - தன்மையை, துணுக்குறு
 - அச்சம் மிகுந்த, தூண்டினன் - ஏவினன்.

அன்னாவள் மேனி காணு
 அனங்கவேள் சரங்கள் பாயத்
 தன்னுணர்வு அழிந்து காதல்
 சலதியின் அழுந்தி வேந்தன்
 பன்னரும் பகல்தீர் வுற்றுப்
 பரிணதர் தெரித்த நூலின்
 நன்னயம் உணர்ந்தோ னாக
 நஞ்செனக் கனன்று நக்கசன். 106

அனங்கவேள் - மன்மதன், சலதி - கடல், பன்னரும் பகல்
 தீர்வுற்று - சொல்லுதற்கருமையான நாட்கள் கழியப் பெற்று, பரி
 ணதர் - புத்திமாத்கள், நக்கசன் - சிரித்தான்.

விண்முழுது ஆளிசெய்த
 வினைஎன வெகுண்டு நீபோய்
 மண்மகள் ஆகி என்று
 மடவரல் தன்னை ஏவிக்
 கண்மலர் சிவப்ப உள்ளம்
 கறுப்புறக் கடிதின் ஏகி
 எண்மரில் வலிய னாய
 எமன் திசை தன்னை உற்றான். 107

ஆளிசெய்த - அரசாண்ட, மண் மகள் ஆதி -மானிட மகளாய்
 ப்பிறப்பாய், மடவரல் - தீலோத்தமை, கண் மலர் சிவப்பு -
 கண்கள் சிவப்படைய, கறப்புற - கோபமடைய.

தென்திசை அதனை நண்ணிச்
 செய்தவம் செய்யும் நாளில்
 வந்திறல் அயோத்தி வாழும்
 மந்திரி சங்கு என்பான்
 தன்துணைக் குருவை நண்ணித்
 தனுவொடும் துறக்கம் எய்த
 இன்றெனக்கு அருளு கென்ன
 யானறிந் திலன் அது என்றான். 108

தனுவொடும் துறக்கம் எய்த - பூதவுட்புடனே கவர்க்க
 மடைய.

நினக்கொலா தாகின் ஐய
 நீள்நிலத்து யாவ ரேனும்
 மனக்கினி யாரை நாடிவகுப்பன்
 யான் வேள்வி என்னச்
 சினக்கொடும் திறலோய் முன்னர்த்
 தேசிகன் பிழைத்து வேரோர்
 நினக்கிதம் நாடி நின்றாய்
 நீசனாய் விடுதி என்றான். 109

நினக்கொலாதாகி - உனக்கு முடியாதாயின், மனக்கு - மனத்
 துக்கு, சினக்கொடும் திறலோய் - கோபத்தையும், வலிமை
 யையும், பிழைத்து - அபசாரப்பட்டு, நீசன் - புலையன்.

மலருளோன் மைந்தன் சீறி
 வழங்கிய சாபம் தன்னால்
 அலரியோன் தானும் நாணும்
 ஒளியிழந்து அரசர் கோமான்
 புலரியம் கமலம் போலும்

முகத்தினில் பொலிவு நீங்கிப்
பலரும்ஆங்கு இகழ்தற்கு ஒத்த
படிவம்வந்து உற்ற தன்றே.

110

மலருளோன் மைந்தன் - பிரமதேவனுக்கு மாணச புத்திராகிய
வசிட்டன், அலரியோன் - சூரிய பகவான், புலரி - சூரியோத
யம், ஒர்சி - கெட, படிவம் - சண்டாள வடிவம்.

காசொடு முடியும் பூணும்
கரியதாம் கனகம் போன்றும்
தூசொடும் அணியும் முந்நூல்
தோல்தரும் தோற்றம் போன்றும்
மாசொடு கருகி மேனிவனப்பு
அழிந் சிடனார் வந்தான்
சீசியென்று யாரும் எள்ளத்

திகைப்பொடு பழுவம் சேர்ந்தான். 111

காசொடு - இரத்திரயானங்களும், கனகம் - இரும்பு,
தூசொடும் அணியு முந்நூல் - ஆடைகளும் தரித்துள்ள முப்பூரி
நூலும், மாசொடு கருகி - அழுக்குடனே கூடிக்கூறுத்து,
எள்ள - இகழ.

கானிடைச் சிறிது வைகல்
கழித்தொர்நாள் கௌசி கப்பேர்
கோன்இனிது உறையும் சோலை
குறுகினன் குறுக அன்னான்
ஈனன்நீ யாவன் என்னைநேர்ந்தது
இவ் விடையின் என்ன
மேல்நிகழ் பொருள்கள் எல்லாம்
விளம்பினன் வணங்கி வேந்தன்.

112

கானிடை - காட்டில், குறுகினன் - சமீபித்தான், ஈனன் -
சண்டாளன்.

இற்றதோ எனநக்கு அன்னான்
 யான் இரு வேள்வி முற்றித்
 துற்றிய தனுவி னேடும்
 ஏற்றுவன் சொர்க்கம் என்னு
 மற்றுமா தவரைக் கூவ
 வந்தனர்வசிட்டன் மைந்தர்
 கற்றிலம் அரசன் வேள்வி
 கனல்துறை புலையற்கு ஈவான்.

113

இற்றிகே - இவ்வளவு நாளை, மாதவர் தம்மைக் கூவ -
 மிக்க தவமுள்ள முனிவர்களை அழைக்க, தொக்கனர் - கூடனர்

என்றுரைத்து யாங்கள் ஒல்லோம்
 என்றனர் என்னப் பொங்கிப்
 புன்தொழில் கிராதர் ஆகிப்
 போகெனப் புகற லோடும்
 அன்றவர் எயின ராகி
 அடவிகள் தோறும் சென்றார்
 நின்றுவேள் வியையும் முற்றி
 நித்தரை வருக என்னுன்.

114

யாங்கள் ஒல்லோம் - நாங்கள் உடன்படோம்; புன்தொழில்
 கிராதர் - இழிதொழிலையுடைய வேடர்; புகறலோடும் - கூறின
 வளவிலே; எயினர் - வேடர்; அடவி - காடு; முற்றி - முடிக்க
 நிராசனர் - தேவர்கள்.

அரசன் இப் புலையற்கு என்னே
 அனல்துறை முற்றி எம்மை
 விரகக வல்லை என்பான்விழுமிது
 என் றிகழ்ந்து நக்கார்
 புரைசைமா களிற்று வேந்தைப்
 போகநீ துறக்கம் யானே
 உரைசெய்தேன் தவத்தின் என்ன
 ஓயகினன் விமானத்து உம்பர்.

115

இ புலையற்கு - இத்தச்சண்டாளனுக்கு; அனல் துறை முற்றி -
யாகத்தை நிறைவேற்றத் தொடங்கி; வல்லை விரசுக - விரைவில்
வருவிராக; நக்கார் - சிரித்தார்கள்; புரசை மா களிற் வேந்தை
- கழுத்தில் கயிற்றையுடைய பெரிய யானைச் சேனையையுடைய தி
சங்கு ராசை: துறக்கம் - சுவர்க்கம்; உரை - கட்டளை; உம்பர்
- ஆகாயத்தினுடே.

ஆங்கவன் துறக்கம் எய்த
அமரர்கள் வெகுண்டு நீசன்
நங்குவந் திடுவது என்னை
இருநிலத்து இழிக என்னத்
தாங்கலில் கவிழ்வான் மற்றுத்
தாபத சரணம் என்ன
ஒங்கினன் நிலநில் என்ன
உரைத்துஉரும் ஒக்க நக்கான்.

116

நீசன் - சண்டாளன்; இரு நிலத்து இழிக - பெரிய பூலோகத்தில்
இறங்கிச் சேந்திடுவானாக; தாபதசரணம் - புகலிடம்; உரும்
ஒக்க - இடி முழக்கத்தைப்போல்.

பேணலாது இகழ்ந்த விண்ணோர்
பெரும்பதம் முதலா மற்றைச்
சேண்முழுது அமைப்பல் என்னைச்
செழுங்கதிர் கோள்காள் திங்கள்
மாணொளி கெடாது தெற்கு
வடக்கதாய் வருக என்று
தாணுவோடு ஊர்வ எல்லாம்
சமைக்குவென் என்னும் வேலை.

117

பேணலாது - மதிக்காது; சேண் - விண்ணுலகம்; அமைப்பல்
- படைப்பேன்; கதிரோன் - சூரியன்; மாணொளி - பாடீமை
யையுடைய ஒளி; தாணுவோடு - நிலையற்ற பெருள் கருடனே
சமைக்குவென் - படைத்திடுவேன்.

நறைத்தரு உடைய கோனும்
 நான்முகக் கடவுள் தானும்
 கறைத்தரு களனும் மற்றைக்
 கடவுளர் பிறரும் தொக்குப்
 பொறுத்தருள் முனிவ நின்னைப்
 புகல்புகுந் தவனைப் போற்றும்
 அறத்திறன் நன்று தாரா
 கணத்தோடு அமைக அன்னான். 118

நறைத்தருவுடைய கோனும் - தேனினையுடைய கற்பகச்சோலை
 வயயுடைய இத்தீரனும், கறைத்தரு கறன் - உருத்தீர முத்தீயும்,
 தொக்கு - ஒருங்கு கூடி, புகல் - கரன், தாரா கணம் - துட்
 சத்திக் கூட்டம்.

அரசமா தவன்நீ ஆதி
 ஐந்துநாள் தென்பால் வந்துன்
 புரைவிளக் கிடுக என்னாக்
 கடவுளர் போய பின்னர்
 நிறைதவன் விரைவின் ஏகி
 நெடுங்கடற்கு இறைவன் வைகும்
 உறைவிடம் அதனை நண்ணி
 உறுதவம் உஞற்றும் காலே. 119

புரை - பெருமை, கடவுளர் - தேவர்கள், நிறைதவன் -
 கௌசிகன், கடற்கு இறைவன் - வருணன், உஞற்றும் -
 செய்யும்.

குதைவரி சிலைவாள் தானே
 கோமகன் அம்பரீடன்
 சுதைதரு மொழியன் வையத்து
 உயிர்க்குயிர் ஆய தோன்றல்
 வதைபுரி புருட மேதம்
 வகுப்பவோர் மைந்தற் கொள்வான்
 சிதைவிலன் கனகம் தேர்கொண்டு
 அடவிகள் துருவிச் சென்றான். 120

குதை - குதை ஆயுதம், வரி சிலை - கட்டமைத்த வில், தானை
- சேனை, சதை - இளிமை, வதை புரி புருடமேதம் வகுப்ப -
கொலை செய்து யாகம் செய்வதாகிய புருஷமேதத்தைச் செய்வதற்
காக, சிதைவு இலன் - குறைவற்றவனாய், கனகம் - பொன்,
துருவி - தேடி.

நற்றவ ரிசிகள் வைகும்

நனைவரு பழுவம் நண்ணிக்

கொற்றவன் வினவ லோடும்

இசைந்தனர் குமரர் தம்முள்

பெற்றவள் இளவல் ஏற்கே

என்றனள் பிதாமுன் என்றான்

மற்றைய மைந்தன் நக்கு

மன்னவன் தன்னை நோக்கி.

121

ரிசிகள் - ரீகனென்னும் மூனிவன், வைகும் நனை வரும் பழ
வம் - வசிக்கின்ற பூவரும்புகள் பலத்தற்கிடமான சோலை, இள
வல் - இளையவன், ஏற்கே - எனக்கே, நக்கு - சிரித்து, மன்ன
வன் - அம்பரீதராசன்.

கொடுத்தருள் வெறுக்கை வேண்டிற்று

ஒற்கமாம் வீழும் குன்ற

எடுத்தெனை வளர்த்த தாதைக்கு

என அவற்கு ஈந்து வேந்தன்

தடுப்பரும் தேரில் ஏற்றித்

தாண்டுமா தூண்டிச் செல்லச்

கடர்க்கதிர்க் கடவுள் வானத்து

உச்சியம் குழல் புக்கான்.

122

வேண்டிற்று வெறுக்கை கொடுத்தருள் - விருப்புவளவு பெருகு
செல்வத்தைக் கொடுப்பாயாக: ஒற்கமாம் வீழும் குன்ற - வழு
மைத்துன்பம் கெடும்படி.

அவ்வயின் இழிந்து வேந்தன்

அருங்கடன் முறையின் ஆற்றச்

செவ்விய குரிசில் தானும்

சென்றனன் நியமம் செய்வான்
 அவ்வியம் அவித்த சிந்தை
 முனிவனை ஆண்டுக் காணக்
 கவ்வையி னேடும் பாத
 கமலமது உச்சி சேர்ந்தான்.

123

அவ்வயின் - அந்த இடத்திலே, இழந்து - இறங்கி, நியமம் -
 கடன், அவ்வியம் - பொருமை, கவ்வை - துன்பம்.

விறப்பொடு வணக்கம் செய்த
 வீடலையை இனிது நோக்கிச்
 சிறப்புடை முனிவன் என்னே
 தெருமரல் செப்பு கென்ன
 அறப்பொருள் உணர்ந்தோய் என் தன்
 அன்னையும் அத்தன் தானும்
 உறப்பொருள் கொண்டு வேந்தற்கு
 உறவினர் என்றான் உற்றோன்.

124

விறப்பொடு-மாண பயத்துடனே, வீடலை-ருமரலை, தெருமரல்
 - கலக்கமுறுதல், உற்றோன் - வந்துசேர்ந்த களர்சேயன்.

மைத்துன னேடும் முன்னேன்
 வழங்கிய முறைமை கேளாத்
 தத்துறல் ஒழிநீ யானே
 தடுப்பன்றின் உயிரை என் னாய்
 புத்திரர் தம்மை நோக்கிப்
 போகவேந் தோடும் என்ன
 அத்தகு முனிவன் கூற
 அவர்மறுத்து அகறல் காண.

125

நத்து உறல் ஒழி - துன்பமடைதலை நீக்குவாய், அகறல் காண
 - நீங்குதலைக் கண்டு.

எழுங்கதிர் அவனும் நாணச்
 சிவந்தன இருகண் நெஞ்சம்
 புழுங்கினன் வடவை தீய
 மயிர்ப்புறம் பொறியின் துள்ள
 அழுங்கலில் சிந்தை யீர்நீர்
 அடவிகள் தோறும் சென்றே
 ஒழுங்கறு புளிஞ ராகி
 உறுதுயர் உறுக என்றான்.

126

புழுங்கினன் - தவித்தனன், வடவை தீய - படபாழுகாக்கினியும், நீத்து போகும்படி, அழுங்கலில் - இரக்கமில்லாத, ஒழுங்கறு புளிஞர் ஆகி - நாகரிகமில்லாத வேட்களாய், உறுதுயர் - மிக்க துன்பம்.

மாமுனி வெகுளி தன்னால்
 மடிகலா மைந்தர் நால்வர்
 தாம்உறு சவரர் ஆகச்
 சபித்துஎதிர் சலித்த சிந்தை
 பழுறல் ஒழிக இன்னே
 பெறுகென இரண்டு விஞ்சை
 கோமரு மகற்கு நல்கிப்
 பின்னரும் குறிக்கல் உற்றான்.

127

வெகுளி - கோபம், மடிகலா - இறவாத, உறுசவரர் ஆக - பொருந்திய வேட்களாகும்படி, கோ மருகனுக்கு - கிறந்த மருகனுக்கு, விஞ்சை - மந்திரம், குறிக்கல் - கூறல்.

அரசனோடு ஏகியுபத்து
 அணைக்குபுஇம் மறையை ஆய்தி
 விரகவர் விண்ணு ளோநும்
 விரிஞ்சனும் விடைவலோனும்
 உரைசெறி வேள்வி முற்றும்
 உனதுயிர்க்கு ஈறுண் டாகா
 பிரசமென் தாரோய் என்னப்
 பழிச்சோடும் பெயர்ந்து போனான்.

128

பூபத்தணைக்கும் - யாகபசுவைக்கட்டும் தூணில், கட்டும்போது.
விரிஞ்சன் - பீரமன், விரசுவர் - வந்தடைவர், உரை செறி-
புகழ் மிகுந்த.

மறைமுனி உரைத்த வண்ணம்
மகத்துறை மைந்தன் ஆயச்
சிறையுறு கலுழன் அன்னம்
சேமுதல் பிறவும் ஊரும்
இறைவர்தொக்கு அமரர் சூழ
இளவல்தன் உயிரும் வேந்தன்
முறைதரு மகமும் காத்தார்
வடதிசை முனியும் சென்றான்.

129

மனத்துற வாய - மனத்திறு பொருந்த, சிறை உறு கலுழன் -
இறகு வளம் பொருந்திய கருடனும், சே - ரிஷபர், ஊரும் -
ஏறிச் செலுத்துகிற, இறைவர் - முத்தேவர்கள், மகமும் -
யாகந்தையும்.

வடாதிசை முனியும் நண்ணி
மலர்க்கரம் நாசி வைத்தாங்கு
இடாவுபிங் கலையால் நைய
இதயத்தூடு எழுத்தொன் றெண்ணி
விடாதுபல் பருவம் நிற்ப
மூலமா முகடு விண்டு
தடாதுஇருள் படலை மூடச்
சலித்ததுளத் தலமும் தாவி.

130

வடாதிசை - வடக்குத்திசை; நாசி - முக்கு; இடாவு பிங்கலை
யால் நைய - இடைக் கலையானது பிங்கலையோடு அடங்கும்படி,
தலம் - உலகம்.

வேறு

எயில்எ ரித்தவன் யானைஉ ரித்தநாள்
பயிலு றுத்துஉரி போர்த்திடும் பண்பெனப்
புயல்வி ரித்தெழுந் தாலெனப் பூதலம்
சூயில்வு றுத்திக் கொழும்புகை விம்மவே.

131

எயில் - தீர்ப்பும், யானை உரித்த நாள் - யானையையுரித்த காலத்தில், பயில் உறுத்து - செறியச் செய்து, உரி - தோல், புயல் - மேகங்கள், பூதலம் குயிலுறுத்தி - பூமியிட முழுவதையும் நெருங்கச் செய்து.

தமம்தி ரண்டுஉலகு யாவையும் தாவுற
நிமிர்ந்த வெங்கதிர்க் கற்றையும் நீங்குற
கமந்த மாதிரக் காவலர் கண்ணெனும்
சுமந்த நாகழம் சுண்சும புளித்தவே. 132

தமம் - இருள், கமந்தமாதிரம் காவலர் - நிறைந்துள்ள தீக்குப்பயலகர்களது, நாகம் - யானை, சும்புளித்த - கூசின.

திரிவ நிற்ப செகதலத்து யாவையும்
வெருவ லுற்றன வெங்கதிர் மீண்டன
கருவி உற்ற ககனம் எலாம்புகை
உருவி உற்றிட உம்பர் துளங்கினார். 133

திரிவ நிற்ப - சஞ்சரிப்பன வாசியவும், நிலை நிற்பனவும், வெருவல் உற்றன - அஞ்சுநிலையடைந்தன, ககனம் - ஆகாயம்.

புண்ட ரீகனும் புள்திருப் பாகனும்
குண்டை ஊர்சி குலிசியும் மற்றுள
அண்டர் தாமும்வந்து அவ்வயின் எய்தியே
எண்த போதனன் தன்னை எதிர்ந்தனர். 134

புண்டரீகன் - பிரமதேவன், புள்திருப்பாகன் - திருமாலும், குண்டையூர்தி - இடபத்தை வாகனமாயுடைய சிவனும், குலிசி - இந்திரனும், அவ்வயின் எய்தி - அவ்விடத்திற் சேர்ந்து, தபோதனன் - கௌசிகன், எதிர்க்கனர் - சந்தித்தார்கள்.

பாதி மாமதி சூடியும் பைந்துழாய்ச்
சோதி யோனும் அத் தூமல ராளியும்
வேத பாரகர் வேறிலர் நீயலால்
மாத போதன என்ன வழங்கினார். 135

பாதி மாமதி - பிறைச்சந்திரன், பைந்துளாய் சோதியான் -
புகமையான துழாய் மாலையணிந்த திருமால், தூய்மலராளியும்
பரிசுத்தமான நாபித் தாமரை மலரை கங்குமிடமாயுள்ள பிரமனும்,
வேத பாரகர் - வேதங்களின் கரைகண்ட,

அன்ன வாசகம் கேட்டுணர் அந்தணன்
சென்னி தாழ்த்து இரு செங்கம லங்குவித்து
உன்னு நல்வினை உற்றகென்று ஓங்கினான்
துன்னு தேவர்தம் சூழலுள் போயினார். 136

அந்தணன் - கௌசிகன், சென்னி - தலை, உற்றது - பொருந்
தியது, ஓங்கினான் - மகிழ்ச்சியடைந்தான், துன்னு - பொருந்தின

ஈது முன்னர் நிகழ்ந்தது இவன்துணை
மாத வத்துயிர் மாண்புடையார் இலை
நீதி வித்தகன் தன்னருள் நேர்ந்தனர்
யாது உமக்கரிது என்றனன் ஈறிலான். 137

நீதி வித்தகன் - நியமந்த வருத தவவலிமையுடைய, நேர்ந்த
னர் - பெற்றீர்கள், ஈறிலான் - எல்லையில்லாத தானந்த முனிவன்

என்று கோதமன் காதலன் கூறிட
வென்றி வீரன் வியப்பொடு உவந்தெழா
ஒன்று மாதவன் தாள்தொழுது ஓங்கிய
பின்றை ஏத்திப் பெயர்ந்தனன் தன்னிடம். 138

வென்றி - வெற்றி, உவந்தெழா - கனிப்புற்றெழுந்து, பின்றை
- பின்பு.

முனியும் தம்பியும் போய்முறை யால்தமக்கு
இனிய பள்ளிகள் எய்திய பின் இருள்
கனியும் போல்பவன் கங்குலும் திங்கனும்
தனியும் தானும் அத் தையலும் ஆயினான். 139

முனியும் - விகவா மித்திரனும், தம்பியும் - இலக்குமணனும்,
பள்ளிகள் - படுக்கையிடங்கள், இருள் கனியும் - இருள்மய
மானதொரு யழத்தை, கங்குலும் - இராத்திரியும், தனியும் - தனி
வாய்ப்பாடும், தையல் - அர்ச்சிதாயிராட்டி.

இராமளது வீரகதாயம்

விண்ணின் நீங்கிய மினனுரு இம்முறை
பெண்ணின் நன்னலம் பெற்றதுண் டேகோலோ
எண்ணின் ஈதலது என் றறியேன் இரு
கண்ணின் உள்ளும் கருத்தினும் காண்பனல் 140
மின்னுந் - மின்னலின் வடிவம், நலம் - அழகு, கருத்தினும்-
மானத்துள்ளும்.

வள்ளல் சேக்கைக் கரியவன் வைகுறும்
வேள்ளப் பாற்கடல் போல்மீளிர் கண்ணினால்
அள்ளல் பூமகள் ஆளுங்கோ லோஎனது
உள்ளத் தாமரை யுள் உறை சின்றதே. 141

வள்ளல் சேக்கை கரியவன் - வரையாது கோடுக்கும் தன்மை
யைக்கொண்ட கருநீறமுள்ள தீருமால், வைகுறும் - பள்ளிகொள்
ளும், அள்ளல் பூமகள் ஆளும் கொல் - சேற்றிலுண்டாகிற தாம
ரைமலரில் வாழ்கிற தீருமகளாவனோ,

அருளி லாள் எனி னும்மனத் தாசையால்
வேருளு நோய்விடக் கண்ணின் விழுங்கலால்
தெருளி லாஉல் கிற்சென்று நின்றுவாழ்
பொருளே லாம்அவள் பொன்னுரு ஆனதே. 142

அருள் இலாள் எனினும் - கருணை உட்காதவளாய்லும், வேரு
ளு நோய்விடம் - அங்கும் காயநோயைத்தருகின்ற, தெருளிலா
- தெளிவில்லாத.

பூணு லாவிய பொற்கல சங்கள் என்
ஏண் இல் ஆகத்து எழுதல வாயினும்
வாள்நி லாமுறு வல்கனி வாய்மதி
காணல் ஆவதோர் காலமுண் டாங்கோலோ. 143

பூண் உலாவிய - ஆபரணங்கள் தழுவுப்பெற்ற, பொற்கலசங்
கள் - ஒளி பொருந்திய கொங்கைகள், என் ஏணிலாகத்து -
எனது பெருமையிலாத மாய்மீலே, எழுதல - தழுவி, வாள் -
ஒளி.

வண்ண மேகலைத் தேரொன்று வாள்நெடும்
 கண்ணி ரண்டு கதிமுலை தாமிரண்டு
 உண்ணி வந்த நகையும்என் றென்றுண்டால்
 எண்ணும் கூற்றினுக்கு இத்தனை வேண்டுமோ.
 வண்ண மேகலை - அழகிய மேகலை யென்றும் ஆபரணத்தை,
 தேரொன்று - தேர்த்தட்டுப்போன்ற அல்குல், உள்நிவந்த நகை
 - வாயினுள்ளே சிறந்த புன்சிரிப்பு.

கன்னல் இன்கருப் புச்சிலை யான்விரைப்
 பொன்னை முன்னிய பூங்கணை மாரியால்
 என்னை எய்து தொலைக்கும்என் றுல்இனி
 வன்மை என்னுமிது ஆரிடை வைகுமோ. 145

கரும்புசிலை - மன்மதனின் கரும்பு வில், விரை பொன்னை முன்
 னைய பூகணை மாரியால்-விரைவாக இத்திருமகளைக் குறித்து மல
 ரம்புமறையால், தொலைக்கும் - வலிமையழிப்பான், யாரிடை
 வைகும் - யாரிடத்திலே தங்கும்.

கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்தெழு பாற்கடல்
 பள்ள வெள்ளம் எனப்பட ரும்நிலா
 உள்ளம் உள்ளுற்று உயிரைத் துருவுமால்
 வெள்ளை வண்ண விடமும்உண்டாம்கொலோ 146
 பள்ளம் - ஆழமாகிய, துருவிட - துன்புபதனால், வெள்ளை
 வண் விடம் - வெண்ணிறத்தையுடைய விஷம்.

ஆதம் நல்வழி அல்வழி என்மனம்
 ஏகுமோ அதற் காகிய காரணம்
 பாகு போல் மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே
 ஆதம் வேறிதற்கு ஐயுற வில்லையே. 147

ஆதம் நல்வழி அல்வழி - செல்லுதற் குரியதான தீய நெறியில்,
 பாகு போல் மொழி - கருப்பஞ்சாறு போலினிய சொல்.

கழிந்த கங்குல் அரசன் கதிர்க்குடை
 விழுந்த தென்னவும் மேல்திசை யாள்சுடர்க்
 கொழுந்து சேர்நுதல் கோதறு சுட்டிபோய்
 அழிந்த தென்னவும் ஆழ்ந்தது திங்களே. 148

கங்குல் - இரவு, கதிர் குடை - ஒளியையுடைய வெண்குடை,
மேல் திசையசள் - மேற்குத் திசையுடைய பெண்ணினது, நுதல் கோ
தறு சுட்டி - நெற்றியிலணியும் குற்றமற்ற சுட்டி எனும் ஆயரணம்.

வீச கின்ற நீலாச்சுடர் வீந்ததால்
ஈச னும்மதி ஏகலும் சோகத்தால்
பூச வெண்கல வைப்புனை சாந்தினை
ஆசை மாதர் அழித்தனர் என்னவே.

149

நீலா சுடர் வீந்தது - நீலா மறைந்தது, வெள் கலவை -
வெண்ணிறச் சந்தனம்.

சூரியோதயம்

ததையுமலர்த் தாரண்ணல் இவ்வண்ணம்
மயலுழந்து தளரும் வேலை
சீதையுமனத்து இடருடைய செங்கமலம்
முகமலரச் செய்ய வெய்யோன்
புதைருளின் எழுகின்ற புகர்முக
யானையினுரிவைப் போர்வை போர்க்த
உதயகிரி எனுங்கடவுள் நுதல்கிழித்த
விழ்யேபோல் உதயம் செய்தான்.

150

ததையும் - நெருங்கின, அண்ணல் - இரான், மடல் உழந்து
- காம மயக்கத்தால் வருந்தி, எல்லை - பொழுதில், சீதையும் -
நீலை குடையும், புதை இரள் - ஆழ்ந்த இரள், உரிவை - தோ
லாகிய.

விசையாடல் பசும்புரவிக் குரம் தீப்ப
உதயகிரி விரிந்த துள்ளி பசையாக
மறையவர்கை நறையலும் நீரையுனலும்
பரந்து பாய அசையாத
நெடுவரையின் முகடுதொறும் இளங்கதிர்
சென்று அனைந்துவெய் யோன்
திசையாரும் மதகரியைச் சிந்தாரம்
அப்பிய போல் சிவந்தமாதோ.

151

விரையாடற் பசும் புரவி - வேகத்தையும், வலிமையையும்,
உடைய பச்சைநீற குதிரைகள், குரம் - குளம்புகள்; உதயகிரி
ஒருமலை, தூளி - செந்துகள், பசையாக - ஈரமாய் நனையும்படி
மறையவர் - அந்தணர், புனல் - நீர், கரி - யானை, சிந்தூரம்
- சிந்துரத்திலகம்.

பண்டுவரும் குறிபகர்ந்து பாசறையும்
பொருள்வயினும் பிரிந்துபோன
வண்டுதொடர் நறுந்தெரியல் உயிரணைய
கொழுநர் வரமணித் தேரோடும்
கண்டுமனம் களிசிறப்ப ஒளிசிறந்து
மெலிவகலும் கற்பி னூர்போல்
புண்டரிக முகமலர அகமலர்ந்து
பொலிந்தன பூம்பொய்கை எல்லாம். 152

பண்டு - முன்னம், பொருள்வயினும்-செல்வத்தையீட்டும் பொருட்டு,
வண்டு தொடர் நறு தெரியல் - வண்டுகள் இடைவிடாது தொடர்ந்து மொய்க்கும் நன்மணமுள்ள பூமலை, புண்டரீகம்
- தாமரை.

எண்ணரிய மறையினொடு கின்னரர்கள்
இசைபாட உலகம் ஏத்த
விண்ணவரும் முனிவரரும் வேதியரும்
கரம்குவிப்ப வேலை என்னும்
மண்ணுமணி முழுவதிர வானரங்கின்
நடம்புரிவாள் இரவி என்னும்
கண்ணுதல்வா னவன் கனகச் சடைவிரித்தால்
எனவிரிந்த கதிர்கள் எல்லாம். 153

கின்னரர் - இசையாடுவோர், வேதியர் - பிராமணர், வேலை
என்னும் - கடலென்கிற, முழவு - மத்தளம், வாள் இரவி -
ஒளியுடைய சூரியன், கண்ணுதல்வானவன் - நெருப்புக்கண்
ணைநெற்றியிலுடைய உருத்திரன், கனகம் - பொன்.

கொல்லாழி நீத்து அங்கோர் குனிவாயிரச்
 சிலைகடக்கை கொண்ட கொண்டல்
 எல்லாழித் தேர் இரவி இளங்கரத்தால்
 அடிவாருடி அனந்தல் கீர்ப்ப
 அல்லாழிக் கரைகண்டான் ஆயிரம்வாய்
 மணிவிளக்கம் அமலும் சேக்கைத்
 கொல்லாழிக் துயிலாகே சுயராழி
 இடைக்கிடந்து துயில்கின் றானே. 154

கொல் ஆழி - கொல்லவல்ல சக்கராயதம், குனி - வளைந்த,
 அமலும் - மொலிக்கும், சேக்கை - சானம், எல் - ஒளி, ஆழி
 கோர் - ஹைச்சக்கரத்தையடைய தேர், அனந்தல் - நீத்தின
 அல்ஆழி - இரவாகிய கடல்.

ஊழிபொர்ந் தெனக்கங்குல் ஒருவண்ணம்
 புடைபெயர உறக்கம் நீத்த
 சூழியாணையின் எழுந்து தொல்லியமத்
 துறைமுடித்துச் சுருதி அன்ன
 வாழிமா சுவற்பணிந்து மனக்கினிய
 தம்பியொடும் வம்பின் மாலை
 தாமுமா மணிமெளலித் தார்ச்சனகன்
 பெருவேள்விச் சாலை சார்த்தான். 155

சூழியாணை - முகபடத்தையடைய யானை, சுருதி - வேதம்,
 மணக்கு - மனதிற்கு, வம்பின் - வரணை, மெளலி - கீட்டம்:
 கனகன் - சனகமகாரணன்,

முடிச்சனகர் பெருமானும் முறையாலே
 மறைவேள்வி முற்றிச் சுற்றும்
 இடிக்குரலின் முரசியம்ப இந்திரன்பேசல்
 சந்திரன் தோய்கோயில் எய்தி
 எடுத்தமணி மண்டபத்துள் எண்தவத்து
 முனிவரொடும் இருந்தான் பைந்தார்
 வடித்தகுனி வரிசிலைக்கை மைந்தனும் தம் பியும்
 மருங்கின் இருப்ப மாதோ 156

இயற்ப - ஒவிக்க. கோயில் - அன்மனை, பைதார் வடித்த
சுனி வரிசிலை - பசிய வெற்றிப் பூமாலையை சூடிய வளையுமியல்
புள்ள கட்டமைந்த வில். மருக்கு - பக்கத்தில்.

இருந்தகுலக் குமரர்தமை இருகண்ணும்
முகந்தழகு பருக நோக்கி

அருந்தவனை அடிவணங்கி யாரை இவர்

உரைத்திடுமின் அடிகள் என்ன
விருந்தினர்கள் நின்னுடைய வேள்வி

காணியவந்தார் வில்லும் காண்பார்

பெருந்தகைமைத் தயரதன் தன் புதல்வர்

என அவர் தலைமைபேசல் உற்றான்.

157

அருந்தவனை - அரிய தவத்தையுடைய விசுவமித்திரன், பெரு
தகைமை - கம்பீரமான சிறந்த குணம்.

1870

1870

1870

1870

தமயந்தி பதிப்பகத்தின்

முதலாவது வெளியீடு:

மிதலைச் செல்வி

விலை ரூபா 1/50

இரண்டாவது வெளியீடு:

— பொ. சண்முகநாதனின் —

வெள்ளரி வண்டி

விலை ரூபா 1/50

விபரங்களுக்கு:

“புத்தொளி”

தமயந்தி பதிப்பகம்

அச்சவேலி.